

Thea Zoeteman-Meulstee

Sanne in actie

Voor mijn nichtje Sanne

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3056 4
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Sanne! Sáááanne!’

Terwijl ze haar blik strak op het schermje van haar digitale camera gericht houdt, maakt Sanne een ongeduldige schouderbeweging.

‘Even nog,’ zegt ze, zonder om te kijken. ‘Ik ben zo klaar.’

Rtssss. Het roodborstje dat op een tak zat en dat ze zo mooi in beeld had, strekt zijn vleugels uit en vliegt weg.

‘O nee...’ Sanne kijkt het vogeltje teleurgesteld na en laat haar camera zakken.

Fleur, haar vriendin, staat vlak achter haar. ‘Kom nou, San... We moeten nu echt naar huis.’

Met een zucht stopt Sanne haar camera in het tasje en loopt achter haar vriendin aan naar het verharde pad.

‘Als jij me niet geroepen had, dan was het roodborstje niet weggevlogen. Ik had het juist zo mooi voor de lens,’ zegt Sanne, met een licht verwijt in haar stem.

‘O sorry.’ Fleur kijkt Sanne niet aan, maar loopt naar haar fiets.

Sanne haalt haar fietssleuteltje tevoorschijn. Ze baalt ervan. Dat ze naar huis moeten, weet ze ook wel. Maar dat ene minuutje had er best bij gekund. Volgende keer gaat ze er alleen opuit. Dan kan ze op haar gemak foto’s maken en niemand die naar haar roept of haar zal storen. Zwijgend fietst ze even later naast Fleur naar huis.

‘Wat ga jij morgen doen?’ vraagt Fleur.

Sanne geeft niet direct antwoord.

Morgen is het zaterdag en dan wil ze naar haar verzorgpony’s: Jade en Bijoux. Ze zijn van de familie De Groot, die in een boerderij aan de Molenweg woont. Rond het huis hebben ze veel land. Op de

weilanden grazen koeien, de pony's en een paar schapen. Ze hebben ook veel kleinere dieren. Een hond, twee katten, kippen en konijnen. Sanne komt er graag.

Sinds twee maanden mag ze voor Jade en Bijoux zorgen. Ze mag erop rijden, hen borstelen, eten en drinken geven en soms ook weer naar de stal brengen. Ze houdt heel veel van dieren en ze is blij dat ze voor deze pony's mag zorgen. Ze heeft zin om er morgen weer naartoe te gaan. Ze kijkt opzij naar Fleur die het antwoord niet af heeft gewacht, maar ondertussen alweer verder ratelt over haar kamer die ze samen met haar ouders volgende week op gaat knappen. Ze vertelt wat voor behang ze heeft uitgezocht en Sanne knikt. Ze is er niet helemaal met haar gedachten bij.

Ze denkt erover om morgen haar fotocamera mee te nemen, maar eigenlijk heeft ze al genoeg foto's van Jade en Bijoux. Toch maar niet doen, besluit ze.

'Zachtgroen behang, Sanne. En verder een witte kast, bed en bureau. Er komt een zwart kleed op de vloer. Je komt maar snel kijken.'

'Goed,' zegt Sanne.

'Voor het raam heb ik gebloemde gordijnen uitgezocht,' gaat Fleur enthousiast verder. 'Daar komen de kleuren groen, zwart en wit weer in terug. Echt gaaf! Hé Sanne, luister je wel?'

'Ja, natuurlijk!'

Dan zijn ze aan het begin van de straat waar Sanne woont. Fleur moet nog een stukje rechtdoor.

'Nou, doe!' zegt Sanne.

'Doei!' Fleur suist weg en Sanne fietst het pad in dat achter hun huis langs loopt. De geur van het eten komt haar al tegemoet als ze de poort openduwet met het wiel van haar fiets. Lekker. Ze is benieuwd wat ze gaan eten. Haar maag rammelt.

Door het raam ziet Sanne dat haar moeder juist het eten op tafel zet. Als ze de keuken binnengaat, glipt haar vier jaar jongere broertje Joas achter haar langs.

‘Ga opzij, Sanne,’ fluistert hij zacht, maar dwingend. ‘Ik moet naar boven. Mama mag me niet zien.’

Sanne kijkt opzij en schrikt. ‘Wat heb jij gedaan?’

Joas zit van top tot teen onder de modder. Het vieze water druipt aan alle kanten op de plavuizen van de keukenvloer. Hij kijkt schichtig naar de kamerdeur waarachter hij de stemmen van vader en moeder hoort. ‘Ga nou opzij...’ Hij wil Sanne een duw geven, maar ze doet al gehaast een stap opzij.

Joas ziet er niet uit. De modder zit tot in zijn haar.

Sanne knijpt haar neus dicht.

‘Mama ziet het toch wel aan de vieze kleren in de wasmand,’ zegt ze. Net als Joas een stap in de gang wil zetten, komt moeder de kamer uit om nog iets uit de keuken te halen. Verschrikt blijft ze staan.

‘Wat is dit?’ Moeder laat haar blik over de druipende Joas glijden.

‘Wat heb je nou weer gedaan? Dit is de tweede keer al deze week.’

Joas slaakt berustend een zucht en reageert dan kort: ‘Slootje gesprongen.’

Sanne ziet dat hij ervan baalt dat moeder hem toch betrapt heeft. Alsof moeder er anders niet achter gekomen zou zijn...

Ze kijkt naar de vloer. Om zijn voeten vormt zich een plasje dat steeds groter wordt.

Moeder wijst naar de buitendeur. ‘Naar buiten. Snel!’

Vader komt de keuken in, gevolgd door Jolanda, de oudere zus van Sanne en Joas. In haar ogen verschijnen plaaglichtjes als ze haar broertje ziet.

‘Je ziet er niet uit,’ zegt ze. ‘Als je zin had om te zwemmen had je beter naar een zwembad kunnen gaan, in plaats van in een vieze moddersloot te springen.’

Joas wil zijn mond al opendoen om te reageren, maar moeder is hem voor. Ze kijkt over haar schouder naar Jolanda en zegt: ‘Geen grapjes nu, Jolanda. Joas, naar buiten en trek je kleren uit.’

Joas kijkt moeder verschrikt aan. ‘Nee, alle burens kunnen me zien.’

‘Eigen schuld,’ zegt moeder boos. ‘Je denkt toch niet dat je zo vies en

druipend van de modder naar boven kunt lopen? Je doet je broek en je shirt uit. Hier is een handdoek om het ergste af te drogen.'

Vader en Jolanda zijn weer naar de kamer gelopen en Joas droogt zich zo goed mogelijk af. Met een vies gezicht pakt moeder de handdoek weer van hem aan, rolt daar het shirt en de broek in en loopt dan achter Joas aan naar boven.

'Beginnen jullie maar vast,' zegt ze over haar schouder. 'Ik kom zo.' Even later draait de wasmachine, staat Joas onder de douche en komt moeder bij hen aan tafel zitten.

Er gebeurt hier altijd wel iets gekks, vindt Sanne, terwijl ze nog een schepje macaroni op haar bord doet. Het is niet de eerste keer dat Joas druipend van de modder thuiskomt. Hij haalt vaker zulke dingen uit. Als hij even later weer schoon aan tafel zit, lijkt hij het voorval al vergeten te zijn.

'Wat ga jij morgen doen, Sanne?' vraagt hij.

'Naar de pony's,' antwoordt ze.

'Dan ga ik mee,' zegt Joas enthousiast.

'Niks ervan,' zegt moeder. 'Jij komt morgen de deur niet meer uit.'

'Maar...'

'Het is de tweede keer al deze week dat je druipend van het water thuiskomt.' Moeder kijkt Joas boos aan. 'Ik ben er helemaal klaar mee. Je hebt straf. Morgen zet je geen stap buiten.'

'Maar...'

'Je hoort wat mama zegt,' doet vader ook een duit in het zakje. 'Je zult er hopelijk van leren. En nu wil ik er geen woord meer over horen.' Sanne kijkt naar haar broertje. Ze vindt het eigenlijk wel een beetje hard dat hij de hele zaterdag binnen moet blijven. Ze hoopt voor hem dat de boosheid morgen bij haar ouders over is. Dan vergeten ze misschien wel dat hij straf heeft.

Jade en Bijoux herkennen Sanne de volgende morgen meteen zodra ze aan komt fietsen. Zacht hinnikend komen ze naar de afrastering. Sanne opent het hek, glipt er snel doorheen en sluit het dan weer.

Uit de zak van haar jas diept ze paardenkoekjes op die de twee pony's maar al te graag van haar hand af pakken.

Ze laat haar blik over de twee mooie dieren gaan. Ze hebben allebei een prachtige bruine vacht. De staarten en de manen zijn lichter van kleur en steken daardoor heel mooi af.

Als ze de pony's borstelt, is het alsof hun vacht nog meer gaat glanzen. Ze kijkt om zich heen. Op het erf is het stil. Waarschijnlijk is de boer in de stal. In de verte hoort ze geluiden van het schoonspuiten van de stal. Dat doet hij altijd als hij de koeien heeft gemolken.

Op de weg langs het weiland komt bijna geen verkeer. Geen tractor en geen auto's. Alleen een groepje fietsers. Sanne vindt het wel best dat het hier zo rustig is. Zo heeft ze het gevoel dat ze Jade en Bijoux helemaal voor zichzelf heeft. Ze draait haar rug naar de weg en gaat de pony's borstelen. Ze begint met Jade en daarna is Bijoux aan de beurt. Als de pony's klaar zijn, loopt ze een rondje met ze door de wei. Ze laat ze eerst lopen, daarna in draf gaan en vervolgens in galop. Ze is er trots op dat ze haar gehoorzamen. Ze geeft Jade en Bijoux klopjes op de hals.

'Goed gedaan!' zegt ze.

Als beloning voert ze hen nog meer paardenkoekjes.

Als ze even later meneer De Groot tegenkomt op het erf, zegt hij vrolijk: 'Goedemorgen Sanne, heb je de dames weer netjes verzorgd?'

Sanne moet een beetje lachen om dat 'dames'. Ze loopt met hem mee naar de keuken waar mevrouw De Groot bezig is met koffie zetten.

'Dag Sanne, wil je ook iets drinken?' vraagt de boerin.

Sanne knikt en gaat bij de keukentafel zitten.

Freddy, de herdershond, komt kwispelend naar haar toe. Ze aait hem over de kop.

'Ha Freddy, ben je er ook weer? Moest je niet naar buiten?'

Freddy legt zijn kop op haar schoot. Ze moet lachen om de manier waarop hij naar haar kijkt.

'De schooier,' zegt mevrouw De Groot. 'Hij probeert je weer te paaien, Sanne. Als hij aandacht krijgt, is het weer helemaal goed.'

‘Geen probleem, hoor,’ lacht Sanne. ‘Hij is heel lief, dus ik heb er geen moeite mee.’

Mevrouw De Groot zet een glas cola voor haar neer met een grote koek. Als Sanne over de pony’s begint en Freddy geen aandacht meer krijgt, loopt hij weer naar zijn mand.

Sanne vertelt over de ritjes die ze met de pony’s maakt en dat ze zo goed naar haar luisteren. Ineens komt er een fantastisch idee in haar op. ‘Waarom koopt u eigenlijk geen huifkar? Dan kunnen Jade en Bijoux ervoor lopen. Er zijn vast mensen die het leuk vinden.’

Mevrouw De Groot schiet in de lach. ‘Hoe kom je erop?’

Sanne haalt haar schouders op. ‘Ik dacht er zomaar aan. Het lijkt me heel gaaf.’

‘Ga maar vast sparen,’ plaagt meneer De Groot. ‘Dan zien we over pakweg drie jaar wel weer verder.’

Sanne kijkt verbaasd naar meneer De Groot. Meent hij dat nou of maakt hij een grapje?

‘Hoeveel kost een huifkar?’ vraagt ze dan toch maar.

‘Heel veel.’

Flauw! Meneer De Groot zal het vast wel weten, maar wil het natuurlijk niet zeggen. Mevrouw De Groot heeft er zichtbaar plezier om.

‘Als er iedere dag mensen komen die met Jade en Bijoux willen rijden, moeten ze ervoor betalen. Ik denk dat het heel snel bij elkaar is gespaard,’ zegt Sanne en ze vindt dat ze daarmee de boer goed afgetroefd heeft.

Meneer De Groot schudt zijn hoofd. Zijn ogen glimmen. ‘Maar dat is daarna. Ik heb dat bedrag nog niet als ik er een zou kopen.’

‘Dan leent u het toch van de bank.’ Sanne is niet voor één gat te vangen. ‘En dan kunt u het weer terugbetalen als u genoeg geld bij elkaar hebt van de klanten.’

‘Je bent een zakenvrouw, Sanne! Het is een leuk idee, dat geef ik toe. Maar ik beloof niets. Daarbij heeft mijn vrouw er ook iets over te zeggen.’

Hij kijkt naar zijn vrouw die haar hoofd schudt. ‘Ik ga hier nu nog

geen uitspraak over doen, hoor. Het idee is inderdaad leuk, maar dat betekent dat we altijd drukte op het erf zullen hebben. En of ik daar nou blij van ga worden...' Mevrouw De Groot kijkt bedenkelijk.

'En dan nog iets...' gaat meneer De Groot verder, 'als jij hier komt om voor de pony's te zorgen, heb je grote kans dat ze net weg zijn voor een ritje. En ik denk niet dat jij het leuk vindt als je regelmatig hier voor niets komt.'

Sanne draait haar glas cola rond en rond tussen haar vingers. Ze denkt na over wat meneer De Groot zojuist tegen haar heeft gezegd. Hij heeft wel een punt. Ze zou de pony's dagelijks af moeten staan aan vreemde mensen. Eigenlijk zijn ze toch wel een beetje van haar. Zo voelt het tenminste. En om iedere keer een lege stal of een leeg weiland aan te treffen is ook niet leuk.

'Er zitten natuurlijk nadelen aan,' geeft ze aarzelend toe.

Meneer De Groot knikt ernstig. 'Daarom beginnen we er nu nog maar niet aan.'

'Misschien vinden Jade en Bijoux het niet eens leuk,' ondermijnt ze daarmee ook haar pas ontstane plannetje.

Ze neemt een slok van haar cola en zet het glas iets te hard neer.

Een huifkar met Jade en Bijoux ervoor... misschien toch maar niet!

Als ze later in de middag naar huis fietst, ziet ze weinig van de omgeving.

Ze denkt na over wat ze later wil gaan doen. Natuurlijk iets met dieren. Dat wist ze al toen ze in groep 3 zat. Als ze van het vmbo afkomt, zou ze graag verder gaan leren voor dierenartsassistente. Ze heeft er nu al heel veel zin in.

Ze zit nu in het derde jaar. In het vierde jaar hoopt ze examen te doen. Dat duurt nog best lang. Gelukkig staat ze er met haar cijfers goed voor, dus ze denkt dat het wel moet lukken.

Dierenartsassistente... Ze kijkt dromerig voor zich uit.

Ze is altijd met dieren bezig geweest. Toen ze klein was, kwam ze met een gewond vogeltje thuis. Zelfs een keer met een egeltje. Haar

moeder was daar niet zo blij mee, want ze wist niet goed wat ze ermee aan moest.

Meestal wist zij, Sanne, er wel raad mee. Ze maakte van een kartonnen doos een hokje en legde op de bodem zachte dekentjes van haar pop. Voor het egeltje zette ze iedere keer een schoteltje melk of water neer. Toen het beter was, bleef het beestje wekenlang komen.

Van het vogeltje verbond ze het gewonde pootje en ging er wormen voor zoeken. Haar moeder griezelde als ze met die wormen thuiskwam. Ze pepte het gewonde vogeltje weer zover op dat het na een poosje weer kon vliegen. Ze was er heel trots op toen het haar gelukt was. Toen al wist ze dat ze later iets met dieren wilde gaan doen.

Dieren en foto's maken. Dat is makkelijk te combineren, vindt Sanne. Dierenartsassistente wordt haar toekomstige beroep. Daarnaast kan ze als hobby foto's maken. Wie weet, misschien gaat ze wel fotoshoots doen. Foto's van kinderen en baby's. En van bruidsparen.

Eigenlijk heeft ze dan twee beroepen. Dierenartsassistente en fotograaf. Om foto's te maken moet je het juiste inzicht hebben en ze denkt dat ze dat wel heeft. Ze zou een fotocursus kunnen volgen. Als ze fotoshoots wil doen, is het natuurlijk wel verstandig als ze eerst naar een cursus gaat. Ze krijgt het nog druk! Ze gaat leren voor diergeneeskunde en voor fotograaf. Maar het zal haar zeker lukken. Dat weet ze zeker!

Met een vaartje fietst ze de straat in waar ze woont. Ze kijkt omhoog en ziet Joas voor het raam staan. Hij steekt zijn tong naar haar uit. Hij baalt er natuurlijk van dat hij nu voor straf de hele zaterdag binnen moet blijven. Helaas voor hem zijn hun ouders niet van gedachten veranderd. Misschien dat hij nu beter uit zal kijken dat hij niet in een vieze poldersloot valt...